Rakousko

Lienzské Dolomity

16. – 24. 7. 2022

Nikde ni planina, jakkoli krásná by byla.
Jen strmě spadající potoky, skály, jedle,
temné lesy, hory, stezky, jež vedou
nahoru a dolů,
vedle mé cesty děsivá až strž spadá.

Jean-Jacques Rousseau
Citace z knihy z 19. století, v níž popisuje Alpy

Opět se blíží ten pravý prázdninový čas pro cestování a objevování neznámých končin. Prázdniny klepou neúprosně na dveře. My staří Exoďáci horáci netrpělivě čekáme, co se bude letos dít. Doba covidová tu stále obchází jako strašák, i když její intenzita značně polevila. Ještě však stále nemáme vyhráno. Postupně se ukazuje, že s nastupující intenzitou léta naopak klesá intenzita covidu. Což je super, snad se to nijak nezvrtne.
Stránky spolku, ale stále zejí prázdnotou. My všichni horští nadšenci přešlapujeme na místě a netrpělivě čekáme na aktuální zprávy. V polovině června se už trousí informace, že průzkumná skupina vyrazila.
Konečně se blýská na lepší časy a my se snad dočkáme 31. exoďácké sezony. Letos mají být našim cílem Lienzské Dolomity.
Pokud nelžou bedekry, tak se máme opravdu na co těšit. Co se týká plochy, tak se jedná o jedno z nejmenších rakouských pohoří, ale je zde soustředěno tolik atraktivních a jedinečných míst, že vzhledem k některým jiným oblastem je to prý až nespravedlivé. Jedná se o nejvíce vyhledávanou skupinu Gailtalských Alp. Toto vápencové minipohoří leží v blízkosti hlavního města Východních Tyrol – Lienzu. Na divoce rozeklaný skalnatý masiv Lienzských Dolomit pak navazuje dále na východ o něco idyličtější krajina skupiny Reisskofelkette. A vůbec víte, jak vlastně Dolomity přišly ke svému názvu.
Pojmenovány byly podle francouzského mineraloga a geologa Déodat Gratet de Dolomieu (1750–1801), který tento minerál popsal při zkoumání pohoří Dolomity v severní Itálii.
Dolomit je hlavním minerálem skupiny dolomitu, do které dále patří ankerit, kutnohorit a extrémně vzácné minrecordit a norsethit. To ať víme, po čem budeme celý týden šlapat.

Konec června se neúprosně blížil. Hurá, konečně je to tady. V našich emailových schránkách přistály pokyny pro 3. turnus. Černé na bílém zde stálo, že se odjíždí v sobotu 16. července v osm hodin.
Jako malé děti jsme se těšili. Rok jsme se neviděli, jen někteří z nás se zúčastnili loňského podzimního ukončení horácké sezony u Kloboučka z důvodu obav z covidu. Možná k nám přibydou i nové tváře, které uplynulé dva roky zahálely.
Toto je totiž již třetí sezona, kdy se nekonaly opakovací turnusy, protože nám v tom bránil neřád covid.
Snad už se opět blýská na lepší časy.
Konečně je tu sobota 16. července. Vyprovází nás azurově modré ráno krásně sluncem zalité a my zvesela kráčíme areálem veteriny k seřadišti. Baruška už je na místě zakleknuta v blocích připravena vyrazit.
Nezbytná zavazadla, samozřejmě jen 25 kilogramů na osobu, jak jinak, jsou rozeseta všude kolem nás. Všichni se srdečně vítáme, pokřikujeme na sebe a těšíme se na nadcházející společně prožité chvíle. S některými z nás se opravdu vidíme po dvouleté covidové pauze.
No nic nebudeme otálet a dáme se do práce. Batožina se sama nenaloží. Tak šup, šup a jde se na to. Pánové se chopili práce a zavazadlový prostor se rychle zaplnil. Nakonec důkladně zavřít dveře, rozhlédnout se kolem sebe, zda něco přeci jenom nezůstalo na ploše. Hotovo. Vše je řádně naloženo.
Ještě poslední hygienická opatření, nasedat a kola se mohou roztočit.
Po čtvrt na devět vyjíždíme z areálu veteriny. Kola zatáčíme vpravo a po Palackého třídě sjíždíme směrem na Modřice, Rajhrad, Pohořelice k hraničnímu přechodu Mikulov.
Kolem nás vinice a před námi v dálce dech beroucí bělostné vápencové skály chráněné krajinné oblasti Pálava.
Letošní úroda z polí už je téměř všechna pod střechou a půda odpočívá před další zemědělskou sezonou. Slunečnice sklánějí své těžké hlavy k zemi a čekají na příhodné teplé paprsky, aby je mohly opět hrdě pozvednout a rozdávat úsměvy na všechny strany.
Míjíme u silnice stojící malebnou kapličku z roku 1891, která tu již v dávno zašlých časech čekala na poutníky mířící do Mikulova. Přejíždíme most dělící vodní plochu Novomlýnské nádrže a na její hladině se odráží jemné chomáčky plujících obláčků.
Toto úchvatné vodní dílo bylo vybudováno v letech 1975 - 1988 v oblasti soutoku řek Dyje, Jihlavy a Svratky na ploše 3226 ha. Ve skutečnosti jsou to tři vodní nádrže, z nichž první horní je Mušovská, druhá střední je Věstonická a poslední dolní je Novomlýnská. Nádrže jsou jednou z nejvýznamnějších rybářských lokalit na jižní Moravě. Od silnice je vidět několika menších ostrůvků, jež se staly ornitologickými ráji. Na jednom z ostrůvků stojí také kostel sv. Linharta, jenž stával uprostřed dnes již zatopené obce Mušov. Kostel, románská stavba z přelomu 12. a 13. století, je patrně nejstarší románskou stavbou na Břeclavsku.
Všude kolem malebné vesničky a mezi nimi vinice a zase jen vinice. Jen sem tam tuto jednotvárnost ozvláštní lán slunečnic či ovocný sad.
Posouváme se dál a Pálavské vrchy máme už na dosah. Jen si sáhnout. Na jejich východním cípu se vypíná zřícenina Dívčího hradu. Celý hřeben rychle přelétneme očima a už tu máme Kozí hrádek. Ještě kousek se posuneme a naše pohledy spočinou na Zámeckém vrchu, na němž září nepřehlédnutelná mohutná bílá barokní stavba mikulovského zámku, jež se stala

symbolem hraničního přechodu Mikulov. Již na přelomu 11. a 12. století zde stála roubená stavba, jejímž úkolem bylo střežit moravsko-rakouskou hranici. Kousek dál za zámeckou věží se v dopoledním slunci lesknou kopule Kaple sv. Šebestiána na Svatém kopečku.
Neodmyslitelnou součástí této lokality jsou bohužel i supermarkety a nechvalně známé hotýlky pochybné pověsti a kasina, které zde vyrostly jako houby po dešti v hektické porevoluční době a jsou rozesety podél silnice směrem k hranici. Není to zrovna přívětivá vizitka pro přijíždějící návštěvníky.
Opouštíme jedinečnou krásu tohoto cípu Moravy a před čtvrt na deset překračujeme rakouské hranice a vjíždíme na území spolkové země Dolní Rakousko. Bohudík, že už zde nemusíme potupně stát v dlouhých frontách a čekat na odbavení a razítko do pasu. Jen rozlehlá stavba bývalé celnice zde stojí a chátrá jako tichá nostalgická vzpomínka zašlých časů.
Jen co jsme přejeli tuto pomyslnou hraniční čáru, hned se zdá být ten pohled nějak učesanější. I ty němé slunečnice jsou nějak více rozzářené a ta krajina kolem se zdá být více uspořádaná. Všechno má prostě svůj řád.
Také šedivý strážci větru tu stojí sešikováni jako vojáci čekající na povel. Staly se už neodmyslitelně součástí zdejší krajiny.
Vpravo na dohled od Mikulova, ale už na rakouské straně, se na krasovém vršku Hőllenstein ve výšce 415 metrů obklopeném vinicemi se nachází zřícenina hradu Falkenstein. My však pokračujeme dál do vnitrozemí směrem na Poysdorf. Uháníme po dálnici, která měla pokračovat až do moravské země, ale nikdo dodnes neví, kde udělali novodobí soudruzi zásadní chybu. Snad se někdy dočkáme.
Ujíždíme s větrem v zádech. Dostáváme se do Vídeňské pánve, jíž protéká Dunaj. Řeka, která formovala od nepaměti celou tuto oblast. Po pravé ruce už jsou vidět první mrakodrapy OSN a dalších významných mezinárodních organizaci vídeňského mezinárodního centra.
Máme zhruba deset hodin a vjíždíme na předměstí Vídně. Míjíme zaplněná parkoviště nákupních center tak typický obraz pro sobotní prázdninové dopoledne.
Ale pozor vpředu se něco děje. Provoz před námi začíná pomalu houstnout. Vozidla se začínají štosovat. Snad tu nezamrzneme a pojedeme dál. Napadlo nás, že tam asi bude havárie, kterou místní rychle odstraní a my pofrčíme stejně jako auta v protisměru.
Škaredě jsme se však přepočítali. Už se tu hlemýždím krokem posouváme téměř hodinu a nevypadá to, že by se situace lepšila. Když nic, tak se můžeme aspoň kochat pohledy na průmyslovou Vídeň. Přejíždíme jedním z mnoha mostů Dunaj, jehož hladina se tetelí v ranním slunci.
Všímáme si, kolik nových výškových obytných budov zde vyrostlo od naší poslední cesty. I přes nepříznivou ekonomickou situaci v Evropě se zde stavební práce nezastavily. Neklamným důkazem toho jsou všude kolem stojící výškové jeřáby, tiše shlížející na město jak šedé volavky.
Opět jsme se zase o kousek posunuli k cíli. Přískoky vpřed jsme se konečně velmi zvolna probojovali až na druhý konec Vídně. To už se před námi rýsují kopečky Vídeňských Alp. Á už to konečně jede, tak jsme se dočkali. Ještě pár kilometrů a zastavujeme.
Zastavujeme na pouhopouhou čtvrt hodinu na rozlehlém parkovišti se sytě žlutou budovou, u nám již dobře známé ptačí svatby. Pouze nezbytná hygienická přestávka. Žádné zbytečné flákání, ten ztracený čas musíme zase dohnat. Ještě toho máme před námi pěkný kusanec.

Počasí nám přeje. Obloha je azurově modrá posetá drobnými chomáčky bílých mraků. Napravo pohoří Hohe Wand a před námi masiv Raxalpe.
Kousek za Wiener Neustadt nedaleko Gloggnitz sjíždíme z dálnice. Krajina změnila svůj ráz. Kolem nás rozlehlé pastviny protkané malebnými vesničkami střídají menší lány se zemědělskými plodinami.
A ejhle, otočíte hlavu vpravo, a co vidíte, z temné zelené houštiny smrků se vylouply dvě impozantní věže barokního poutního kostela Maria Schutz označovaný za „klenot pohoří Semmeringu“. Stojí tu vznešeně po mnoho desetiletí jako němý svědek.
Tunel střídá tunel, ani se nestačíme pořádně rozhlédnout a až je tu zase další. Uháníme po S6 směrem na Graz. Vpravo zámek Oberkinberg a už je tu most přes řeku Mürz. Míjíme štýrské město Kapfenberg a nad ním se tyčící hrad Oberkapfenberg. Pak následuje okresní město Bruck an der Mur ležící na soutoku řek Mury a Mürze, na rozhraní Hochschwabu a Lavanttalských Alp. Přejíždíme most přes řeku Mur.
Silnice se dál vine kouzelným údolím řeky Mur po celé délce lemovaným horskými zalesněnými kopečky svažujícími se do údolí.
Následují města Sankt Stefan ob Leoben, Judenburg a za ním zase přejíždíme řeku Mur. Krajina je svěže zelená, lesy střídají pastviny plné pasoucího se dobytka. Sjíždíme z doposud nedobudované dálnice na silnici B97 směrem na Murau, hlavní město stejnojmenného okresu ve spolkové zemi Štýrsko. Tady to už známe, v uplynulých letech jsme tudy již několikrát projížděli.
U Mőlbrückenu sjíždíme směrem na Steinfeld, To už nám hodinky ukazují téměř pět hodin. Do cíle to pravděpodobně nebudeme mít již daleko. Jedna zatáčka střídá druhou. Proplétáme se městečky a vesnicemi. Musíme konstatovat, že zdejší vesnice mají odlišný ráz od těch našich, jsou mnohdy čistější, upravenější, no prostě jiné. Proto jsme přemýšleli jak je odlišit od těch našich. Nápad se zrodil téměř okamžitě. Budou to rakousnice a tím je problém vyřešen.

Kolem nás se už pomalu začínají zvedat vápencové skály porostlé tu a tam nízkou klečí. Když však otočíme hlavy jiným směrem, vidíme zaoblené kopečky. Dáno je to tím, že Lienzské Alpy tvoří jen velmi malé území uprostřed rozlehlého alpského masivu.
Před námi se již zřetelně vyloupla východní část Lienzských Alp. Vpravo máme oblast, kterou jsme navštívili v roce 2020, tak můžeme zavzpomínat na český kemp Campanula camping na řece Mőll v Kolbnitzu.
Ujíždíme východní částí rakouské spolkové země Tyrolsko po E66, k dvanáctitisícovému městu Lienz, ležícímu na soutoku řek Isek a Drau, správnímu sídlu stejnojmenného okresu Lienz. Už je to opravdu jen pár kilometrů do kempu.
A je tu konečně předměstí Lienzu. Přejíždíme most přes Drávu, odbočujeme na Tristach a ulicí Lavanter strasse pokračujeme k odbočce směřující ke kempu. Silnice vlnící se lesem zvolna stoupá vzhůru. No konečně se před námi vylouplo rozlehlé parkoviště. Očima hledáme místo, kde by to bylo nejvhodnější zaparkovat.
Okolní vzduch sálá téměř tropickou teplotou, a tak místní využili zdejší příjemné přírodní jezero k letnímu osvěžení. Tudíž místa tu moc není. To nás, zkušené cestovatele nemůže zaskočit. Pavel bravurně zaparkuje a my rychle vyskakujeme přivítat se s dalšími kamarády. Vždyť rok je dlouhá doba co jsme se neviděli.
Naše stanová základna je umístěna hned při kraji kempu. Stany tu stojí pěkně seřazeny jak vojáci na buzerplatzu. No jo, ale něco je tu přeci jenom jiné, něco tu chybí. Na velitelské stanu nevlaje jako každoročně česká vlajka. To je divné. Snad se dozvíme proč je tomu tak, ale všechno má svůj čas.
Tak pojďme se nejprve přivítat a zjistit jak se minulý týden vydařil. I když asi ani není potřeba se moc vyptávat. Všichni se tváří odpočatě, spokojeně se usmívají, tak se pravděpodobně uplynulý týden vydařil ke spokojenosti všech.

Poslední dojmy, poslední rady a už hurá do busu. Za chvíli jsou vidět jen koncová světla pomalu se ztrácející v zatáčce. Účastníci druhého turnusu jsou už fuč.
Tak a teď honem vybrat stan a nastěhovat bagáž než se setmí. Čas pádí jako splašený. Pomalu se zabydlujeme a chystáme se na naše první letošní hlásání.
Od nedalekého jezera, ležícího hned dole pod kempem, se nesou podvečerní krajinou poslední hlasy koupajících. Soumrak se pozvolna vplížil nad kemp.
Všechno se už usadilo, jak má být. Bereme si židle a jdeme si vyslechnout k velitelskému stanu program na následující den. Zjistili jsme však, že u velitelského stanu je pro nás málo místa, a tak jsme sezení rozložili na louce vedle stanů. Louka je ze všech stran obklopena stany, ale uprostřed byl ponechán plácek pro sportování. Sice tam vypadáme jak pěst na oku, ale nikdo nic neříká, a tak sedíme dál. Nakonec jsme zjistili, že se to našemu vedení moc nelíbí, no ale pro dnešek to tak necháme.
V neděli nás čeká první, takzvaná rozcházecí túra, tak snad to nepřeženeme. I počasí máme na své straně, má být luxusně.

17. 7. 2022 - neděle – Naše první ráno na letošní základně. Nesměle vystrkujeme hlavy ze stanů a už je ve vzduchu cítit, že den bude více než teplý. Jelikož je neděle, tak příliš pohybu v tuto ranní hodinu zde není. Všichni se ještě oddávají blaženému spánku.

Honem připravit snídani, nachystat nejnutnější drobnou svačinu na celý den a hlavně nezapomenout na dostatečné množství tekutin. Odjíždí se v půl deváté. Přípravy nám sice trvají o něco déle, ale to jen než se zaběhneme do každodenní rutiny.
Hurá vpřed, Pavel už čeká s nastartovanou Baruškou. Honem naskáčeme do busu a vyrážíme. Popojedeme jen kousek do střediska Zettersfeld (718 m) a odtud se přepravíme lanovkou na kopec. Oblast Zettersfeld je řazena mezi atraktivní letoviska, aspirující dokonce na přední pozici v rakouské špičce. Tak se necháme překvapit.
Už jsme tady. Ještě honem stihnout kávičku a postavit se do fronty ke kase na lanovku, ona tam sice žádná není, ale jistota je jistota. Okénko se pomalu zvedá. Usměvavá pokladní nám prodala lístky a tak přecházíme k nástupnímu místu.
Kola lanovky se nesměle roztáčejí. Honem nastupovat, ať jsme už nahoře. Kabinová lanovka překonává výškový rozdíl necelých jedenáct set metrů, což je slušný výkon. Nám to ušetří spoustu sil a nožičky nebudou tak bolet. Obě skupiny, á i bé, máme pro počátek stejnou cestu. Jelikož se jedná o první den, není potřeba své síly přepálit. To už víme z dřívějška, jsme přeci zkušení horáci. Z lanovky vidíme, že okolní svahy jsou posety lyžařskými vleky. Jak se dočtete v bedekrech, je lyžařské středisko Zettersfeld jedním z nejpůsobivějších slunečních teras Alp s více než s dvěma tisíci hodin slunečního svitu za rok. Tak se není čemu divit, že to sem táhne milovníky zimních sportů.
Dostali jsme se do výšky 1812 metrů, na stanici Zettersfeld centrum. Přesedáme na další, ale již otevřenou sedačkovou lanovku, která nás dopraví až na Steinermandel do úctyhodné výšky 2214 metrů. Chvíli se rozhlížíme po okolí. No nic, nastavit hole a jde se na to. Teplota je oproti dolní stanici poměrně nízká. To však nevadí, jakmile se ukáže sluníčko, tak zažijeme ještě horké chvíle a bude se nám po ranní mírném chladu stýskat.

Obě skupiny se vydáváme zpočátku stejnou cestou. Kopce kolem nás jsou pěkně zaoblené a louky posety, jak už to ve zdejších končinách bývá, pasoucími se stády různobarevného skotu. Šlape se dobře a zvesela. Přicházíme k nesmělému rozcestí, které nedává najevo, že by se béčkaři měli dát vlevo, ale dáme na radu Pavla a odkláníme se ze společné cesty na trasu 34. No aspoň tedy ti, co šli v závěsu za námi.
Áčkaří však pokračují po cestě 913 po úbočí kopce, kterým se skupina bé bude vracet. Kolem Goiselemandl (2433 m) stoupali po skalnaté hraně až na Schleinitz (2904 m).
Pěšina na trase 34 se táhne přes louku a směřuje do údolí mezi dvěma vrcholy. Přechází v kamenitý chodník táhnoucí se úbočím hory Goiselemandl, dolů a zase nahoru, dolů a zase nahoru. Před námi se otevírá údolí poseté skalkami vyzařující úžasný klid, připomínající skotskou vysočinu. Tak si to šlapeme dál a před námi kopce, které svírají tuto poklidnou až éterickou náhorní plošinu.
Dostali jsme na Goiselemandl do výšky 2433 metrů. Po levé ruce máme malebnou skalní stěnu chránící tento kout.
Pokračujeme dál stejným terénem a už máme na dohled jezera Neualplseen, ležící v horské skupině Schober pod svahy vrcholů Sattelkőpfe, a Schleinitz. Naše zraky přitáhla velká temně modrá vodní plocha jednoho ze dvou největších jezer. Při kraji jednoho z nich je malý ostrůvek a na něm železný kříž, co asi připomíná. Můžeme se jen dohadovat.
Jezer je tu celkem sedm, jedno je tak mrňavé, že připomíná spíše větší louži. I tak je na ně příjemný pohled. Došli jsme do cíle dnešní cesty, tedy aspoň béčaři.

Sedíme na břehu jezera a přemýšlíme, kolik toho má ještě před sebou áčko. Cíl jejich trasy není vidět, stále se nad vrcholem Schleinitz (2904 m) převalují husté mraky. Určitě to nebude víkendová procházka, neboť podle mapy cesta vede po kamenité hraně a v tomto nečase to nebude žádný med.
Zanecháme domněnek a pustíme se do svačiny. Chvíli jen tak lelkujeme, ale to není nic pro zdatné horaly. Přemýšlíme co se zbývajícím časem. Počasí je úžasné, co si tak střihnou ještě nedaleký Sattelkőpfe (2697 m).
Rozhodnuto, po chvíli se už zvedáme z travnatého koberce a zvolna postupujeme dál. Předešli nás dvě rakouské turistky a tak se vydáváme v jejich stopách. Kamenitý chodník se klikatí úbočím kopce a pomalu stoupá vzhůru. Zhruba za půl hodiny stojíme na plošině těsně pod vrcholem. Otevřely se nám neuvěřitelné výhledy na několik alpských skupin na druhé straně. Viditelnost je tak skvělá, že je vidět až Glossglockner, nejvyšší horu rakouských Alp. Co je pro nás, však dosti zásadním překvapení jsou vrcholky téměř bez sněhu. Až tam, opravdu vzadu se něco nepatrně bělá. Už to není to, co to bývalo.
Ještě nám chybí kousíček až na samotný vrchol, tak se dáme do práce. Uzoučká pěšinka se vine po strmém kamenitém úbočí. Její exponovaná část je chráněna zajišťovacími lany. Pak už jen černá propast.
Z pěšinky se přehoupneme na balvan, na němž stojí kříž. Náš dnešní vrchol. Chvíli postojíme, rozhlédneme se, zapíše do pamětní knihy a vracíme se do sedla.
Ještě se pokocháme překrásnými skupinkami oměje horského všude kolem, jehož temně fialové květy se na nás šibalsky smějí.
Tak a sestupujeme. Pěšina je plná drobného kamení, a tak vážíme každý krok. Konečně jsme zpět u jezer. Naposledy otáčíme hlavy k vrcholu a už míříme k jednomu ze dvou velkých jezer. Hledáme chodníček, po kterém bychom ho mohli obejít. A ejhle tady je.

Jakmile jsme našli příznivý sestup k vodě, zuli jsme si boty a smočili nohy v jeho osvěžující vodě. To byla lahoda panečku. No nic, zbytek se neujde sám, tak vyrážíme. Cestou jsme potkali pár odpadlíků áčka, kteří cestu na vrchol vzdali právě kvůli husté mlze a kamenité cestě.
Došli jsme k rozcestí a vydali se cestou 913, po níž šlapalo ráno áčko směrem k vrcholu. Úzký chodníček se táhne po úbočí svažitého kopce. Nabízí nám vcelku příjemné výhledy do údolí, kde kdesi úplně dole máme zaparkovanou Barušku. Cestou však spíláme, že jsme se měli přeci jenom vracet 34, byla zajímavější a dobrodružnější. Asi za čtvrt hodiny přicházíme k rozcestníku, kde jsme se ráno rozdělili na dvě skupiny.
Stanici lanovky s chatou už máme na dohled. Když jsme přišli na terasu u chaty, tak nás vítali ti, co si udělali individuální plán. Sluníčko se zuřivě opíralo do lehátek, která tu byla přichystána pro unavené turisty. Také jsme je patřičně využili.
Po chvíli kochání jsme se odebrali na stanici lanovky a sjeli dolů do Zettersfeldu. Cestou jsme si vychutnávali úchvatné výhledy na protější svahy. Na parkovišti nás už čekal s vychlazeným pivem a voňavou kávičkou Pavel.
Pomalu jsme se všichni scházeli. Jako poslední sjeli dolů áčkaři. Po páté hodině jsme odjeli na základnu.
Už když jsme se šplhali klikaticí ke kempu, tak jsme viděli, jak těsně před parkovištěm jsou auty obležené krajnice. To nejhorší nás čekalo na samotném parkovišti. Auto na autě. Ještě, že busy jsou vyhrazena parkovací místa bokem.
V tom příšerném nedělním vedru hledal každý osvěžení v jezeře Tristachersee, které navazuje přímo na kemp. Ani my jsme se dlouho nezdráhali osvěžit se. Honem do stanu, otevřít

všechny možné otvory a větrat. Teplota uvnitř dosahovala neuvěřitelných 55^0C. Vše co bylo uvnitř, bylo přímo konzervováno teplem, uvařeno nebo naopak přímo roztopeno.
Nic naplat, stejně s tím nic neuděláme. Rychle ze sebe shodit zpocené oblečení a hurá do vody. Někteří návštěvníci již z koupaliště odcházeli, což bylo dobré znamení pro nás, aspoň tam nebylo tak přelidněno.

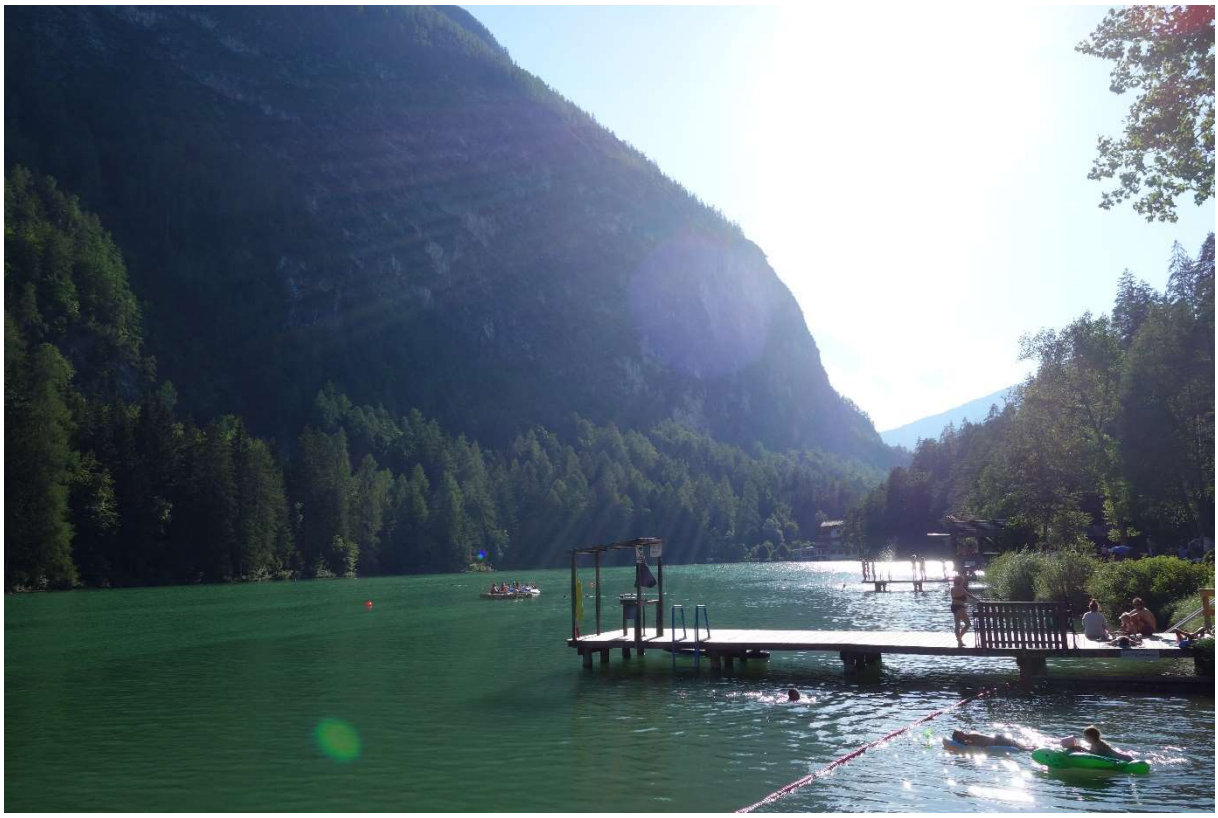

Neskutečné blaho nás polilo, když jsme se smočili v osvěžující vodě. Super pocit. Už stačilo, hrátky skočily. Teď nás čeká práce. Uvařit, trochu poklidit ve stanu a nachystat si věci na nadcházející den.
Pomalu se začal snášet nad kempem soumrak, ale to neznamenalo, že to lidské hemžení ustalo. Člověk si připadal jak v mraveništi, jeden proud mířil do umýváren a druhý zpět do stanů. Všechno mělo jaksi samo sebou svůj řád.
Jen my jsme byli připraveni ve startovních blocích, nedočkaví co přinese hlásání. Ortel byl vyřčen. Nachystat oranžové mapy a hlavně dávat pozor, zítra už na podrobnosti nebude čas.
Všechno jsme naplánovali, a tak je nyní čas k příjemnému posezení s přáteli u vínečka. Zavzpomínali jsme na loňský rok, jak jsme pozorovali z oblohy „padající“ plejády. Dlouho trvalo, než se obloha zalila temně modrou barvou a nabídla nám úchvatný pohled na nesměle vyskakující hvězdy.
No nic, je to nikdy nekončící divadlo, ale my musíme jít do hajan. Zítra náš čeká náročný den.

18. 7. 2022 – pondělí – Ráno je kouzelné. Už nyní je cítit, že den bude opět velmi teplý a chůze bude vzhledem k horku náročná. Nic naplat dali jsme se na vojnu, tak musíme bojovat. Honem něco zakousnout, zabalit

to nejpotřebnější a vyrážíme. Dnes totiž odjíždíme v osm hodin, přeci jenom pojedeme o něco dál než včera. Máme namířeno přímo do srdce Lienzských Dolomitů. Bedekry také slibují krásné výhledy na vápencové štíty.

Zastavujeme na parkovišti a s výhledem na velmi teplé počasí hledáme aspoň trochu stínu, který by zabránil vyhřátí busu. Bohužel žádný není v dohledu. Prostě se nedá nic dělat. Honem ještě poslední přípravy a jde se do boje.

Od parkoviště se vydáváme šotolinovou cestou nejprve k chatě Dolomitenhütte (1570 m). Chata stojí na skalnatém ostrohu a přímo pod ní jsou prý horolezecké trasy. To nebudeme pokoušet.

Pokračujeme dál po celkem široké cestě, která vede příjemným chládkem borovicového a modřínového lesa. Po levé ruce máme rozlehlou voňavou louku a na ní stojí kaple Insteinkapelle, malá rozložitá kaplička ukrytá téměř pod příkrovem jehličnanů. Toto tiché pietní místo vzdává patrně hold všem obětem místních hor, neboť opodál na skalkách jsou malé kovové ceduličky se jmény obětí.

Na druhé straně, naproti pietního míst je v houštině lesa, dál od cesty ukryto malé jezírko Insteinsee. Opouštíme toto místo a postupujeme dál. Podle mapy se šotolinová cesta dál kroutí serpentinami okrajem borovicovým lesem a vystavuje nás přímým útokům drzého sluníčka.

Raději proto hledáme útočiště přímo pod borovicemi a využíváme již vyšlapaných, byť krkolomných zkratek.

Najednou ale les skončil a kolem nás jen vápencové rozeklané štíty poskládané za sebou jako vojáci, jeden navazuje na druhý, Rauchbichl (2178 m), Blosskofel (2400 m), Grosse

Gamswiesenspitze (2486 m) a hned vedle něj Kleine Gamswiesenspitze (2454 m). Impozantní podívaná.
Docházíme do místa, kde se značená cesta odklání od šotolinové a sbíhá mírně dolů na travnatou plochu. Ono to je v podstatě jedno, kterou z cest zvolíme, sluneční kotouč nás smaží všechny stejně. Před námi se vyhoupla jako malý bodík na plošině chata Karlsbadenhütte (2260 m).
Chata stojí na travnaté vyvýšenině v blízkosti půvabného jezírka Laserzsee v neobyčejně krásném místě na dně obrovského podkovovitého karu Laserzkessel, který je sevřen vějířem asi 30 skalnatých vrcholů.
Ještě nám k ní zbývá asi tak půl hodiny. Šlapeme dál pečák nepečák.
Konečně jsme na místě. Tedy ti co jsme šli po cestě, jsme tam byli dříve než skupina, která se vydala relativně pohodlnější cestou. Rozhlížíme se po terase, která obklopuje celou chatu, kam usadíme svá pozadí, abychom nebyli pod přímou palbu zrzka.
Konečně se dovlekla i druhá skupina, a nadávali, že poslední kousek byl opravdu výživný.
Hlavně, že je to už za námi. Teď nás čekají jen příjemné chvíle. Sice byl stanoven ještě jeden cíl, ale zatím váháme.
Už za námi běží servírka a nabízí nám odměnu v podobě osvěžujících nápojů, piva, kávy či limonády. Někteří nepohrdnou v tom horku ani domácí polévkou a čerstvě upečeným dezertem.
Po půl hodině, se někteří z nás vydávají přeci jenom zdolat poslední cíl dneška, vrchol Laserzwand (2614 m).
Zbývající část skupiny se ubírá k nedalekému jezeru Laserzsee, které je bohužel plavcům zapovězeno. Cestou k jezeru sledujeme, jak zdatní horáci šplhají jak horské kozy mezi skalkami stále vzhůru. K výrazné skalní hlavě vrcholu Rote Turm. Pak se stočili vlevo do prudce stoupajícího travnatého svahu, který je protkán klikatým hadem serpentinové stezky stoupající až do širokého sedla Laserzwandsattel (2500 m) pod mohutnou severozápadní stěnou Červené věže (Rote Turm). Chodník pokračuje stále dále vzhůru k pamětní tabuli tvůrce první výstupové cesty na Laserzwand K. Schöttnera.
Chodník obchází skalní stěnu do dalšího sedla a odtud podél červených teček přes skály se vyjde na hlavní vrchol. Vrchol Laserzwand leží na severním okraji pohoří, takže jsou z něj nádherné pohledy především přes hlubokou kotlinu s městem Lienz, které leží pod námi ve dvoukilometrové hloubce! Sestup je nepříjemný a je veden stejnou cestou.
Zatím co jedni cedí krev na skalkách, tak mi se pěkně vyhříváme u jezera.
Konečně jsme zase všichni pohromadě, a tak se po chvíli odpočinku společně vydáváme zpět k Dolomitenhütte. Tentokrát už jdeme po šotolinové cestě a užíváme si skvostných výhledů. Sluníčko už se pomalu sklání k vápencovým štítům, a tak cesta dolů je příjemnější. Stejně jsme však neodolali hukotu nedalekého horského potoka a téměř na konci vápencové kotliny jsme si udělali kartičkou přestávku na osvěžení a smočili nohy v ledové vodě. To je paráda. Nohy nám zpívaly píseň díků.

Pomalu docházíme k Dolomitehütte, ještě ji jednou zběžně obhlédneme a už pospícháme za Pavlem a jeho osvěžením. Honem sundat boty a spočinout na kraji lesíka.
Čekáme ještě na áčkaře, kteří dnes šli od parkoviště po Rudi-Eller-Weg na Weisehütte, dále stejně jako béčko na Karlsbadenhütte a odtud ještě na Grossesandspitze (2710 m) a zpět také po šotolinové cestě.
Už jsme tady všichni. Posečkáme ještě chvíli, než se také áčko osvěží a pojedeme.
Když přijíždíme ke kempu, máme před s sebou stejný obraz jako včera při návratu. Parkoviště plné aut těch, co celý den strávili příjemnou relaxací u jezera. Ani my nebudeme otálet. Běžíme do stanů pro nutné propriety a hurá do vody.
Sluníčko už zapadlo za kopec za jezerem a den se nachýlil k večeru. Hlásání je opět v osm hodin.
Zítra se budeme pohybovat jen v okolí tábora, takže budeme téměř doma, a bude jen na nás, kdy se vrátíme a jak si den užijeme.
Jakmile slunce zapadlo, stala se teplota vzduchu snesitelnější, příjemných 25^0C. Užíváme si klidného večera a opět pozorujeme oblohu očištěnou od světelného smogu městských aglomerací. Čekáme, až se nad našimi hlavami rozehraje neskutečné noční představení. Očima nejprve hledáme měsíc. Hlavu si můžeme ukrotit a on stále nikde. Z ničeho nic se vyloupl u umýváren, představení může začít. A už jsou tady, jedna za druhou naskakují na jednobarevnou paletu. Jen tiše sedíme a kocháme se.
Dobrou noc, ať vás blechy štípou celou noc.

19. 7. 2022 – úterý – Dnes se nemusíme nijak stresovat. Na všechno máme prostě dostatek času. Pěkně si vychutnat voňavou kávičku, zakousnout něco dobrého malého a zabalit věci na celý den. Náš dnešní program se bude odehrávat kolem hory Rauchkofl (1911 m), kterou máme téměř na dosah ruky, vypíná se nad kempem a s oranžovou mapou po ruce to bude hračka.

V půl deváté byl vydán pokyn k odjezdu do městečka Leisach Gries. Kousek za ním přejíždíme most přes řeku Drávu a zastavujeme na parkovišti. Chvíli čekáme, až otevřou lezecký park Kletterpark-Galitzenklamm. Popojdeme k pokladně, zaplatíme, vyfasujeme helmy stejně jako stavbaři. To z bezpečnostních důvodů. Vstupujeme vlastně do soutěsky. Hned u vstupu na nás shlíží z výšky vápencové štíty.

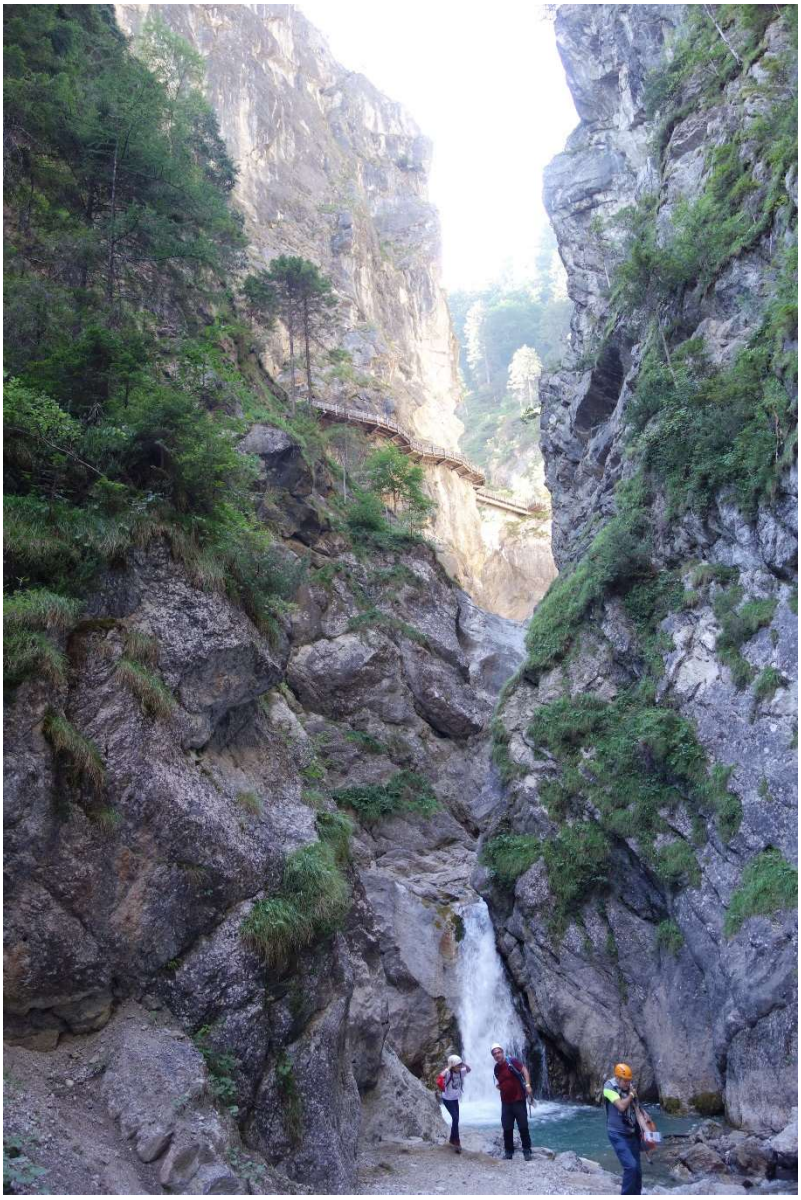

Postupujeme dál po vyznačené trase, až se dostaneme do bodu, kde vysutý most zapřený do skály končí. Naskýtá se nám úchvatný pohled na ferratu nejvyšší obtížnosti, která vede nad vodou s hukotem se valící dolů soutěskou. Ferrat je zde celkem osm. Odstupňované jsou podle obtížnosti. Každý si zde může změřit své síly a vyzkoušet odvahu. Soutěska je zajímavá, ale moc krátká, takže nám prohlídka netrvá moc dlouho.

Odcházíme do relaxačního koutku areálu a zvažujeme co s načatým dnem. Po chvíli rozmýšlení a diskutování vycházíme branou ven a naše kroky vedou zpět přes most. Míříme do vesnice Leisach za drobnými nákupy.

Slunce už nemilosrdně hřeje, tak se snažíme cestou vyhledávat stín, ale nějak se nám to nedaří. V rychlosti obstaráme, co potřebujeme a opouštíme po cyklostezce městečko. Chvíli jdeme pěkným borovým lesíkem kolem Drávy. Posléze scházíme na stezku vedoucí do Amlachu a to už se dostáváme do hustého lesního porostu. Narazili jsme za rozcestník, a tak chvíli dumáme, kudy

se vlastně dát. Ještě chvíli vede pěšina vzhůru lesem, pak jsme narazili na širokou cestu. To je super. Zjistili jsme však, že to není cesta, ale sáňkařská dráha.
Zprava slyšíme hlasy, tak jsme našpicovali uši. Najednou se vynořily upovídané postavy, vždyť to jsou naši. Kde se tu berete, zněla naše první slova. Sešli jsme z cesty, asi jsme špatně odbočili.
Společně jsme stoupali dál serpentinami dráhy. Po chvíli jsme došli k dřevěné chajdě s úžasnými výhledy na údolí. Místo mělo také příhodné jméno Seehőhe (855 m).
Opět jsme dali hlavy dohromady a snažili jsme se najít cestu, která by nás dovedla do kempu. Z mapy jsme nemohli nic vyčíst, tak jsme si vzali na pomoc mobil. Nakonec jsme cestu našli, byla příšerná.
Přímo za chatou vedla nevýrazná značka. Kdysi to snad byla i normální cesta. Dlouho tu asi nikdo nešel. Šplhali jsme jako kozy kamerunské přes šutry a prodírali se nízkou klečí. Když jsme se konečně dostali na vcelku schůdnou pěšinu, byl pod námi prudký svah plný suti. Zase jsme stoupali vzhůru, ale tentokrát vedl úzký chodník lesem po úbočí hory. Pořád nahoru a dolů přes skalky a kořeny.

Konečně jsme došli k místu, které bylo označováno jako vyhlídka. Opravdu výhledy či rozhledy odtud byli vskutku jedinečné. Kolem mohutného stromu byla usazena lavička se stolečkem. Na stromě byla velká dřevěná cedule označující cestu jako Garnisonsteig. Tedy oficiální vyhlídková trasa. Bohužel dnes díky vzrostlým stromů nebylo během cesty nic vidět. Vše napravila až vyhlídka.

Naše skupina se zde rozdělila na dvě. Někteří jsme spočinuli a užili si klidu a pohody. Ostatní pokračovali v započatém. Od vyhlídky se pěšina stále více zakusovala do lesa. Sem tam jsme se i osvěžili lesními plody, což bylo velmi příjemné.
Najednou se les rozestoupil a před námi se vynořila vodní hladina připomínající spíše jezerní slať než jezero. Stáli jsme u Altersee. Přírodního biotopu, který zůstal z větší části doposud nedotčený.

Nad jezerem se lehce jako pírka vznášely barevné vážky. Všechno kolem bzučelo, cvrdlikalo a kvákalo, úplná serenáda. Chvíli jsme jen stáli a nechali se pohltit nikdy nekončícím koncertem. Směsice různorodých zvuků nás zcela pohltila. Neskutečná atmosféra, kterou vyzařovalo toto místo. Příroda nás objala svou konejšivou náručí.
Všechno má svůj začátek, ale i konec. Botanickou stezkou po povalovém chodníčku, který vede okrajem jezera nízkými houštinami orobince, přicházíme k oplocené ploše s umělými sádkami. Sádka přecházejí v udržovanou zahradu s letními pruhovanými lehátky pro hosty Parkhotelu Tristachersee.
Stojíme u západního břehu jezera Tristachersee a vychutnáváme si pohled na zelenou hladinu, jediného jezera ve východním Tyrolsku využívaného k relaxaci a osvěžení. Jezero Tristach má mimochodem dlouhou historii, jak bylo zmíněno již v rybářské knize císaře Maxmiliána I. v 16. století. Císař zde má také svou bustu umístěnou na kamenné podestě jedné staré hospodářské budovy.
Teplota vody zde dosahuje až neuvěřitelných 24^0C a hloubka jezera v nejhlubším bodě 7,3 metru.

Okrajem hotelového areálu a kolem hotelu přejdeme na druhý břeh a okružním chodníkem podél jezera pod zeleným loubím stromů dojdeme až do kempu. Cestou nás provází hlasy skotačících a dovádějících návštěvníků. Jen co dorazíme do kempu, hned se k nim také přidáme.
Stany máme již na dohled, tak úprkem k nim a honem do vody.
Voda je příjemné prohřátá. V každém případě nás po parném dnu osvěží. Plocha kolem jezera se začíná zvolna vyprazdňovat. Usměvavé tváře dovolenkářů ji opouští již s myšlenkou na další den.
I my se pomalu vzdalujeme a ponecháváme tento kout kouzelné přírody svému večernímu rozjímání.
Kolem stanů začíná být živo. Tábor se probouzí do večerního mumraje. Co jsme ráno nestihli či opomenuli, je třeba večer dokončit. Ráno přijde dříve, než se nadějeme a to už musíme být opět svěží a připravení vyrazit.
Na hlásání jsme se dozvěděli, že na středu je nutno si připravit šedou a červenou mapu. Vstávat se bude, na naše poměry, poměrně brzy. Odjíždíme v sedm hodin. Tentokrát zamíříme do Itálie.
Chvíli posedáváme u stanů, klábosíme a sdělujeme si dojmy z uplynulého dne. No nic naplat povídalo by se, opět je krásná noc, ale ranní vstávání bude kruté.
Zatáhnout zip na stanu a ponořit se do snové krajiny. Tak dobrou.

20. 7. 2022 – středa – Nesměle odepínáme stany. Moc se nám nechce vylézat, ale nic naplat. Nejenom my, tak včasně vstáváme, ale i několik dalších nadšenců spolu s námi soucítí. Sluníčko nás už stejně předběhlo. Teploměr ukazuje 18^{0}C. To bude zase pařák. Honem do umývárny za ranní hygienou.

Potom projít kolem recepce, připojit se rychle na net, neboť nikde jinde není signál, abychom zvěděli co doma nového. Pak v rychlosti dobalit poslední věci a odchod k busu. Pavel už měl nastartováno, což je pro nás signál k odjezdu.
Sjíždíme serpentinami na předměstí Lienzu na Lavanter strasse mostem přes Drávu a napojit se na nám již známou E66. Honem projedeme pomalu se probouzejícím Lienzem, odbočíme vpravo na Leisach a uháníme vstříc novým zážitkům. Silnice vede úchvatným Pusterským údolím táhnoucím se východo-západním směrem podél Drávy. Projedeme městečkem Thal, po pravé ruce máme zámeček Anras-Gericht, pak následuje Sillian a to už se blížíme k hranicím severní Itálie.
Před námi severoitalské starobylé alpské obchodní město Innichen-San Candido ležící přímo na úpatí hory Haunold uprostřed Dolomit. Město zapsané na seznam UNESCO je domovem benediktinského opatství sv. Kandida, založeného v 8. století a zrušeného roku 1785 josefínskými reformami. Město každoročně hostí italský Mezinárodní sochařský festival sněhu.
Projíždíme klikatými uličkami historického jádra města.
Sjíždíme z E66 na SS52. Pokračujeme na obec Sexten ležící v autonomní provincii Bolzano. Sexten je obklopen magickou kulisou Sextenských Dolomit. Kraj je především znám masivem Drei Zinnen. Samotná obec leží ve výšce 1310 metrů a jejím symbole jsou

„Sextenské sluneční hodiny“ tvořené pěti vrcholy okolních hor. Všechno to kolem nás vypadá tak idylicky až to člověku bere dech.
Konečně na místě, už se potřebujeme protáhnout. Zastavujeme na prázdném parkovišti, což se za pár minut určitě změní, před budou stanice lanovky. Ještě opravdu nikde nikdo. Ani pokladny nemají otevřeno. Tak zatím dáme kávičku či něco ostřejšího a vyčkáváme.
Úderem deváté se otevírají poklady. Pavel zjišťuje jak nejvýhodněji zakoupit lísky. Zda bude výhodnější skupinová jízdenka nebo si každý koupíme svou. Domluvili jsme se ke spokojenosti všech.
Lanovka se pomalu, pomalu rozjíždí. Tak hrdinové nastupovat.

Kabinovou lanovkou vyjíždíme o více než sedm set metrů výše do stanice Monte Elmo. Od lanovky se vydáváme doleva po Hüttensteig, míjíme staveniště nad lanovkou a pokračujeme po zelené naučné stezce pro děti mírným stoupáním směrem na Monte Elmo. Celá naše cesta, kromě krátkého začátku, se vine podél státní hranice mezi Rakouskem a Itálií.
Za první světové války zde vedla frontová linie, což dokazují i pozůstatky opevnění. K žádným velkým potyčkám však v těchto místech nedošlo. Vrchol, na který míříme, má německé jméno Helm, italsky Monte Elmo. Vykračujeme si to po hraniční čáře a vychutnáváme si výhledy na obě strany. Na rakouské straně máme pod nám Pusterské údolí a na italské straně na nás vzhlíží štíty Sextenských třítisícovek – Dreischusterspitze (3151 m), Altensteinspitze (2900 m), Schusterplatte (2957 m) a tak bychom mohli pokračovat dál. Nesmíme také zapomenout na Croda Rosa di Sesto (2965 m). A tam někde dál jsou také

schované nám známé Drei Zinnen, které jsme navštívili v roce 2013, při opakovacích turnusech v roce 2014.
Mohli bychom se kochat donekonečna, ale trasa se samu neujde. Pokračujeme. Pěšina se vine přes úchvatně vonící kvetoucí alpské louky. Před námi je vrchol, musíme vzhůru do mírného kopce. Stoupáme kolem starých betonových opevnění s okny, která plnily asi také funkci střílen, otočenými na italskou stranu. Zůstaly z nich jen betonové skelety zapuštěné do země s trčícími komíny. Využijeme jejich příjemného stínu a svačíme.
Zvolna se posouváme na vrcholu, kde stojí dosti zanedbaná chata z roku 1881 a u ní lavička čekající na unavené poutníky a vybízející k posezení. Chata byla původně postavena pro turisty, ale od roku 1915 ji již nikdy neotevřeli. Nyní se prý začíná přemýšlet o její rekonstrukci a otevření k celoročnímu provozu.

Sestupujeme z vrcholu, který jsme nejprve vyšlápli a pokračujeme dál po pěšince. Konečně se nám otevřel pohled na chatu, která bude pravděpodobně našim dnešním cílem. Zprava k nám dochází cesta Via Alpina Red, kterou půjdeme zpět na lanovku. Teď však vpřed.
Míjíme ukazatel, který míří na rakouskou stranu k vyhlídce. Možná si to střihneme při zpáteční cestě.
Chata se nám stále více a více přibližuje. Ještě poslední stoupání, poslední zatáčka. Asi sto metru pod námi je malé jezírko Füllhornsee. Konečně stojíme na rozlehlé terase chaty Sillianerhütte ve výšce 2447 metrů. Úchvatné, bez přehánění úchvatné. Chata stojící na hřebeni Karnských Alp je dnes spíše známá jako Viktor-Hinterberger-Hütte, patří Alpskému klubu Sillianské sekce Rakouského alpského klubu. Slouží jako základní chata pro rakouskou

dálkovou trasu Jižní Alpy 03, Evropskou dálkovou trasu 10 a Via Alpina. Sillianer Hütte je nejzápadnější horskou chatou na hlavním hřebeni Karnských Alp a tvoří výchozí nebo koncový bod turistické magistrály Karnischer Höhenweg. Současně leží na vysokohorské pěší trase Friedensweg

Očima hledáme volný stůl, kde bychom všichni spočinuli. Právě se jeden uvolnil, tak honem usednout. Místní nabídka je více než lákavá a i ceny jsou velmi příznivé. Nabízí tři, slovy tři dorty, tady v této výšce. Ani se nesnažíme odolávat. Objednáváme si od každého klínek, tak abychom všechny ochutnali a k tomu nepřekonatelné italské expresso. Co nám vlastně schází, odpovíme si sami, nic, prostě nic.

Odpočinková idylka nemá chybu. Spokojeni vstáváme od stolu a rozhodujeme se kam nyní, zda zpět či kousek pokračovat. Rozhodli jsme se ještě kousek pokračovat vpřed. Daleko jsme však nedošli. Vyhodnotili jsme, že bude lepší vrátit se k odbočce na Heimkehrerkreuz (2030 m).

Tak obrat o sto osmdesát stupňů a jde se zpět. Míjíme chatu plnou spokojených návštěvníků, scházíme z kopce, pohlédneme ještě jednou na jezero Füllhornsee pod námi. Už jsme v sedle, kde se sbíhá několik cest.

Vydáme se tou vpravo. Vyšlapaný chodníček vede po úbočí kopce Füllhorn-Corno Copia (2445 m) a pod námi cyklostezka Stoneman-Trail vedoucí z Itálie a směřující do Rakouska. Před námi výhledy na rakouskou stranu Alp, na Parggnespitze (2323 m) a Thurntaler (2408). Na začátku udával ukazatel 30 minut chůze, tak uvidíme. Pěšina se příjemně vlní nahoru dolů.

Cestou však nikoho nepotkáváme, což je překvapením. Zatímco na hlavní trase lidí jako smetí, tady klid.
Stále více se nám otevírají výhledy na protější kopce a také do údolí, kde poklidně dříme v odpoledním klidu městečko Sillian.
Už jsme téměř v cíli, ještě poslední skalnatý brdek a před námi vysoký kříž, symbol vrcholu.
Kříž zde byl vztyčen v roce 1948 východotyrolskými válečnými veterány – odtud název. To co vidíme před sebou, nám doslova vzalo dech, nádhera, neskutečná nádhera. Opodál jsme spočinuli na lavičce a užívali si. Po chvíli nás překvapily hlasy. Z rakouské strany sem přicházeli další turističtí nadšenci. Tak nám přišlo na mysl, že od Sillian to nebude žádná láce sem vylézt. Stoupáni bude asi poměrně prudké a cesta kamenitá.
Bokem od kříže stála dřevěná malá zvonička. Zazvonili jsme si a poslouchali ozvěnu, která se nesla do dáli. Vydali jsme na zpáteční cestu. Vrátili jsme se k rozcestí v sedle. Nyní jsme se vydali vlevo spodní cestou Via Alpina Red. Naskytl se nám opačný pohled na italské štíty Dolomitů, které jsme již obdivovali ráno.
Cesta byla široká a asi dosti profláklá, neboť jsme potkávali hodně lidí. Už to nebyla taková idylka jako pěšinou na Heimkehrerkreuz. Nad nám kvetoucí louky poseté skalkami a nad námi chechtající se žhavá koule. Nebylo se kde skrýt, tak jsme byli celou cestu vystaveni jejímu nemilosrdnému žáru.
Už se asi blížíme ke stanici lanovky, neboť je slyšet hukot štěbetajících hlasů. No jo, už jsme tady. Před námi rozlehlá terasa restaurace volající k zastavení. Výzvu jsme přijali a usedli. Jen chvíli jsme spočinuli a odcházíme k lanovce. Měli jsme štěstí, právě byl čas k odjezdu.
Dole už nás někteří čekali, využili dřívějšího odjezdu. Opět jsme prožili neskutečně kouzelný den. Odjíždíme před pátou hodinou a cestou ještě musíme vyzvednout áčko, které šlo po chatu Sillianhütte společně s námi, pak však pokračovali dál po hranici až na Hollbruckspitze (2580 m) odtud na Magla Klammbach Alm (1944 m) a poté po trase č. 13 až do Sextenu.
Musíme být na smluveném místě přesně, jelikož máme dnes ještě slíbené nákupy, abychom doplnili zásoby. Potom nás ještě čeká dlouhá cesta domů.
Áčko nás již čekalo. Rychle nastoupit a uhánět na Sillian, kde se chceme zastavit v obchodě, než nám zavřou. Tady totiž obchody zavírají dříve než u nás. Stíháme, což je dobré. Zastavujeme na parkovišti u obchodu a rychle vybíháme za nákupy. Krmě je zajištěna tak může domů.
Cestou do kempu se začaly na obloze kupit šedé mraky. Snad nebude pršet, blesklo nám hlavou. Těsně před sedmou zastavujeme u kempu. Jelikož jsme přijeli později, hlásání bude až v půl deváté.
Protože dešťové mraky jsme si přivezli až k nám, tak jsme se snažili všechny nutné večerní práce urychlit, abychom nezmokli. Nakonec u nás nespadla ani kapka, ale v Itálii se asi pomněli. Blesky křižovaly oblohou jak při laserové show. Byla to úchvatná podívaná.
Večer tedy probíhal v pravidelném zajetém rytmu. Na čtvrtek byl stanoven odjezd na osm hodin. Nepojedeme totiž daleko, jen na parkoviště před Dolomitenhütte, proto opět bereme oranžové mapy.

21. 7. 2022 – čtvrtek – Ráno je opět velmi teplé a obloha téměř bez mráčků. Někteří naši vodomilové se ještě před odjezdem trousí „zadními“ vrátky k jezeru aby si užili osvěžující vody, než nastane teplotní masakr.

Dnes už ne všichni jedeme do hor. Někteří zůstávají v kempu a busem po vlastní ose pojednou do Lienzu prohlédnout si historické jádro.

Ti co jedou naší Baruškou, tak honem sbalit zabalit a hurá do busu. Co nemáme, nepotřebujeme.

Na nám již důvěrně známém parkovišti jsme byli co by dup. Úlohy mezi áčkem a béčkem se prohodily. To co šlo áčko v pondělí, půjde dnes béčko. Slova vedoucího nás uklidňují, však na to máte celý den, tak to dáte. Není kam spěchat.

Malá skupinka se rozhodla, že vystoupá od parkovitě přímo na vrchol Rauchkofl (1911 m) a odtud pak půjde po cyklotrase přímo do Linzu.

No nic, tak se s tím nebudeme babrat a jde se na to. Nastavit hole a odchod. Vyšli jsme od parkoviště, ale hned po pár metrech jsme zahnuli do lese. Vydali jsme po chodníku Rudi Eller Weg. Zpočátku pokračujeme lesem. Přicházíme na nádhernou louku, kterou okupuje, jak jinak, pasoucí se skot. První výškový bod Zellinscharte (2030 m).

Pak následují modřínové louky a všude skot. Cesta se začíná najednou strmě zvedat do kopce. Přicházíme do otevřeného terénu. Další výškový bod Hohes Tőrl (2233 m). Les končí a před námi skalní stěny a mezi nimi nic než sutiskový svah. Samé sutisko. Stoupáme vzhůru po kamenných plotnách a přidržujeme se jistících lan, pokud tam jsou. Teď přichází strmý svah posetý balvany a šotolinou.

Odněkud z temnoty se najednou vynořili dva mlaďoši, samozřejmě zdatní. Letí vzhůru hlava nehlava. Najednou začínají padat kameny, jak jim odskakují od bot. Pozor zastavit, ať nemáme problém. Na to nelze najít jiná slova než bezohledné mládí.
Pokračujeme ve výstupu. Šněrujeme opatrně sutiskový svah a zvolna stoupáme výš. Vlevo máme masivní východní stěnu Laserzwandu. Konečně jsme dosáhli sedla Hőhes Tőrl (2180 m). Chvíli spočineme, rozhlédneme se a postupujeme dál. Úzký turistický chodníček se přimyká se skalní stěně. Scházíme pomalu ze sedla. Pod námi vpravo překrásná náhorní plošina posetá alpskou květenou. Pochvíli vyhlásíme pauzu na jídlo a usedáme do měkkého travnatého polštáře kousek od pěšiny.
Po půl hodině se zvedáme a pokračujeme pěšinou kolem štítu Kleine Laserzwandu (2568 m). Za několik metrů se pěšina napojuje na nám již známou šotolinovou cestu vedoucí od Dolomitenhütte. Slunce je k nám opět nemilosrdné a dává nám, co se do nás vejde. Už jen tři zatáčky a jsme na chatě. Tedy byla to náročná, ale nádherná trasa.
Hodiny ukazují půl jedné a nás už vítá známá terasa Karlsbaderhütte. Hned k nám přichází usměvavá číšnice a nabízí z denního menu. Tak jsme se maličko odměnili za dnešní výstup a než nám přinesou objednávku je na místě říci si něco o Rudolfu Josefu Ellerovi, po němž je pojmenovaná cesta, kterou jsme stoupali vzhůru.
Rudolf Josef Eller se narodil v Lienzu roku 1882, byl rakouský horolezec a jeden z nejvýznamnějších objevitelů Lienzských Dolomit. Zejména v letech 1906 až 1916 otevřel řadu obtížných nových cest především v Lienzských Dolomitech, ale také na Bischofsmütze nebo v Dolomitech. Proslavilo ho zejména zdolání hřebene Dibona na Velkém štítu (1908).

Většinu svých nových tras otevřel sám. Během první světové války bojoval Eller na dolomitské frontě. Po dlouhé nemoci později pracoval jako horský vůdce na Sellajochu. Během 2. světové války a následujících let provozoval Karlsbader Hütte. Byl zakládajícím členem Lienz Alpine Club a Alpine Society Alpenraute.
Už se nám to nese. Stůl zaplnili dobrůtky. Vychutnáváme si pohodu před sestupem. Najednou se začala terasa plnit mladými uniformovanými svalnatými mladíky. Sestupovali pravděpodobně ze štítů proti chatě. Pravděpodobně tady měli vojáci bundesweru pravidelné cvičení.
Vyrovnali jsme účet a než se vydáme šotolinou dolů, jdeme si ještě užít popolední siestu k jezeru Laserzsee. Hladina se třpytí odrazy slunečních paprsků. Vypadá to jako právě domalovaný obraz. Chvíli jen tiše stojíme a mlčíme. Užíváme si tu jedinečnost okamžiku.
V těchto končinách mezi leinzskými štíty se dnes také pohybovalo áčko. Snažíme proto očima přelétnout všechny dostupné štíty, ale nic není vidět. Bohužel. Kam se asi zatoulali.
Dolů to nepůjde samo, tak práskneme do koní a jde se na to. Šlapeme, šlapeme a povídáme si, aby nám cesta rychleji ubíhala. Stejně nám to moc rychle nejde. Šutry se nám plantají pod nohy a sluníčko pálí jak rozžhavená plotna. Není se ani kde schovat. Žádné naříkání, stejně nám to není nic platné. Čím dříve budeme dole, tím rychleji se osvěžíme v horském potoce, stejně jako v pondělí. První z nás už schází z cesty k vodě. Postupně usedáme na velké kameny a čvachtáme se v ledové vodě. Ani nám nepřijde, že je tak studená po tom celodenním pařáku.
Za chvíli zase stojíme na cestě a pochodujeme dál. Už to není daleko, je vidět Dolomitenhütte. Ještě poslední dvě zatáčky a jsme u busu. U chaty stojí policejní auto a záchranka. Asi se tady něco stalo, snad žádný mrtvý. Čím blíž přicházíme, tím zřetelněji slyšíme řev motoru. Jen co jsme přišli ještě blíž, bylo nám to hned jasné. Na louce kousek od parkoviště stal nastartovaný vrtulník horské záchranné služby. Za pár okamžiků sanita přivezla raněného. Lopatky rotoru se rozeřvaly a žlutý anděl se vznesl.
Sundali jsme si španělské boty a nabídli si sladový mok a dobrou kávičku.
Konečně jsme byli všichni a mohli jsme se vydat na zpáteční cestu do kempu. V hlavách nám však vířily myšlenky spojené se záchrannou akcí. Co se asi stalo, že bylo nutno rychle zasáhnout. Bohužel se to nedozvíme, jen můžeme doufat, že akce měla šťastný konec.
Příjezd do kempu nám nabídl stejný obraz jako předcházející dny. Plné parkoviště aut vodomilů. Rychle je musíme následovat, abychom si do sytosti užili osvěžení po úmorném dnu.
Pomalu se začal snášet soumrak a s ním začaly přicházet šedé mraky, které neslibovaly nic dobrého. Naštěstí než vyklopily svou plnou náruč vody, stihli jsme všechny nezbytné večerní činnosti. Vodní sprška doprovázená hromy a blesky byla jen bleskovým osvěžením s asi půlhodinovým trváním. I tak byla vítaným zpestřením.
Zítra nás čeká už poslední den našeho putování. Připravit hnědou mapu a dobře se vyspat na zítřejší den, neboť vstávat se bude v sedm. Vražedná doba.

22. 7. 2022 – pátek – Opět krásné usměvavé ráno, ale kazí nám ho jen brzký ranní odjezd. Naše dnešní trasa je namířena do oblasti italských Dolomit, do oblasti, kterou jsme navštívili již v roce 2013. Tehdy jsme měli

základnu v italské Cortině dÁmpezzo v kempu Rocchetta, na druhé straně Dolomit.

S plnou polní jsme se nalodili na palubu Barušky. Vyrážíme za dalšími skvostnými zážitky. Ty dnešní nesporně budou stát za to. Ještě jednou zajíždíme do Itálie do oblasti Sextenských Alpy. Projíždíme probouzející se krajinou Pusterského údolí. Za necelou hodinu a půl už zastavujeme na odstavném parkovišti u chaty Dolomitenhof sevřené mezi horskými štíty. Podle počtu aut na parkovišti usuzujeme, že někteří horalé si hodně přivstali.

Poslední přípravy před dnešní poměrně náročnou trasou a vyrážíme. Nejprve šlapeme v houfu dalších nadšenců širokou zpevněnou cestou, což je vlastně cyklistická trasa, která nese několik názvů, táhnoucí se slunným údolím Fiscalina. Cesta vede pod Sextenskými slunečními hodinami, což je řada horských vrcholů, které mohou sloužit jako měřítko slunečních hodin na obzoru. Řadí se sem Einserkofel 2698m, Zwőlferkofel 3094m, Elferkofel 3092m. Zehner 2965m, Neunerkofel 2582m.

Po půl hodině jsme dorazili k chatě Taslschlusshütte – Rifugio Fondo Valle (1518 m) stojící v čele slunného údolí Fiscalina. Tento bod je vlastně vstupem do známe přírodní rezervace Drei Zinnen ležící v srdci přírodního dědictví UNESCO. Zde sahají vápencové vrcholky Sextenských Alp téměř až k nebi. Zdá se, že jsou dostatečně blízko na dotek, zároveň skýtají spoustu emocí a dobrodružství.

Tady za chatou se údolí Fisschental rozchází několika směry. Na úpatí hory Eiserkofel se větví na údolí Bacherntal vedoucí pod vrchol Zwőlferkofel k chatě Zsigmondyhütte, kam dnes směřuje áčko a údolí Altensteintal stoupající ke Drei Zinnen. Náš směr je jednoznačně dán.

Začínáme zvolna stoupat lesním porostem údolí Altensteintal, který nám aspoň na chvíli skýtá příjemný chládek. Cestou míjíme další nadšence. Tiše doufáme, že se peleton nadšenců, jak budou postupně ubývat síly, roztrhá. Není nijak příjemné šlapat ve štrůdl a ještě k tomu v příšerném horku. Dole pod námi se táhne kamenité údolí, kterým protéká horský potok Landrobach. Slyšíme, jak hučí valící se voda přes kameny.
Kamenitý chodník stále mírně stoupá. Lesní paraván však zůstal již za námi. Teď už jsme to jen my, kamenitá vápencová cesta a žhnoucí slunce. Využíváme k zastavení a osvěžení každého osamělého stromu, byť na chvíli, ale přeci jen stín.
Najednou se proti nám vyhrnuli tři cyklisté. Řítili se dolů z kopce a jen od kol odhazovali drobné kameny. Jelikož se pěšina zužovala a procesí turistů nebralo konce, byli nakonec nuceni slézt z kol a prodírat se pěšky. Přeci to bylo bezpečnější.
Stoupáme stále výš kouzelným údolím, po levé ruce máme štíty Eiserkofel (2698 m), Oberbachernspitzen (2677 m) a konečně Oberbachernspitzen Westen (2635 m). Tři impozantní strážci údolí. Vpravo přímo nad námi se vypíná Innichriedlknoten (2891 m).
Konečně se dostáváme na rozlehlou náhorní plošinu posetou skalkami. Do cíle nám zbývá už jen kousek. Usedáme do trávy na malou svačinku, abychom se posilnili před závěrečným spurtem. Vychutnáváme si výhledy do údolí pod námi. Zatím co nabíráme síly, předchází nás pár dalších nadšenců. Po chvíli se k nim opět přidáváme.

Pěšina se vine do pozvolného kopečku a nabývá na šířce. A je to tady. Před námi se otevřel úchvatný pohled na dominantu celého národního parku, na Drei Zinen. Vlevo kousek pod námi se třpytí hladina dvou smaragdových jezer Bődensee. Vystoupali jsme na planinu a před námi se otevřel neopakovatelný pohled na impozantní tříčlennou skupinu skalních štítů Drei

Zinnen. a jedinečnou horskou chatu Rufigio Locatelli /Dreizinnenhütte u úpatí hory Monte Paterno-Paternkofel (2744 m).

První horská bouda tady vznikla už počátkem osmdesátých let 19. století. Neomítnutá kamenná budova nabízela malou kuchyň a místo pro přespání osmnácti návštěvníků. Zlatou éru zažila za Seppa Innerkoflera. S lehkou nadsázkou by se dalo říct, že to byl Reinhold Messner „Belle Epoque“ ze Sesta/Sextenu. V časech před První světovou válkou proslul jako špičkový horský vůdce a vynikající horolezec. Podnikl mnoho prvovýstupů a vytyčil nové lezecké trasy. Mimo jiné v roce 1890 slezl severní stěnu Cima Piccola/Kleine Zinne. Byl nájemcem chaty a ta za jeho éry vzkvétala. To skončilo přesně 23. května 1915, kdy italské království vyhlásilo válku Rakousku-Uhersku.
Hranice mezi mocnářstvími protínala oblast na planině. Innerkofler se převlékl do císařské uniformy. Hlídka pod jeho vedením, tvořená zkušenými horaly a lezci, obsadila klíčový vrchol hory Monte Paterno/Paternkofel (2744 m), dominující celé náhorní plošině. Bojové postavení na vrcholu nebylo stálé, zásoby by musely plynout příkrou severní stěnou. Tolik horolezců, schopných vynášet za každého počasí potřebné zásoby, Rakušané neměli. Velitel se proto rozhodl obsazovat Paternkofel pouze přes den malými hlídkami zkušených horalů. Díky tomu mohl Sepp Innerkofler 25. května 1915 z vrcholu Paternkofelu přihlížet, jak italské dělostřelectvo ničí „jeho“ chatu Dreizinnenhütte. Jeho životní dílo skončilo v plamenech.
O pár dní později se císařská hlídka nemohla kvůli počasí na vrchol vrátit. Italové, z jejichž strany byl na vrchol snadnější přístup, toho využili. 29. května 1915 na něm vybudovali své opevněné postavení. Počátkem června přesunuli do štěrbiny Gamsscharte (Forcella Camoscio) pod vrcholem horský kanón. Jeho palba, která se ze strategického postavení na

vrcholu ideálně řídila, byla pro rakousko-uherské síly velmi nepříjemná. Císařovi vojáci dostali rozkaz vrchol znovu ovládnout. Nižší velitelé považovali akci za sebevražednou. 4. července 1915 brzy ráno začal Sepp Innerkofler s pěti muži stoupat na Paternkofel.
Další skupina se pokusila napadnout italské dělo ve štěrbině. Innerkofler se na vrchol dostal. Nicméně útok ztroskotal a horský vůdce zahynul těsně pod vrcholem. Okolnosti jeho smrti nejsou dodnes objasněny.

V letech 1920 až 1922 byla jako chata spravována nedaleká vojenská kasárna a v roce 1922 postavil Alpenverein Südtirol novou chatu. V roce 1923 byla tato chata vyvlastněna italským státem, předána Italskému klubu Alpino (CAI), sekci Padova, a přejmenována na Capanna Antonio Bettella. V roce 1935 pak stejný oddíl ve spolupráci s oddílem Bolzano postavil na troskách staré chaty dnešní větší chatu Dreizinnenhütte. Za druhé světové války byla chata v letech 1942-1945 prázdná, byla vyrabována a využívána jako ovčín. V roce 1946 chatu zrekonstruovala padovská sekce, která získala i podíl bolzanské sekce, a od té doby ji provozuje.
Než se vydáme na posledních pár metrů, spočineme na lavičce, u níž stojí kříž, svědek minulých již zašlých časů, na památku těch, kteří zde položili své životy zejména za I. světové války.
Jazyk se nám už lepí na patro a tak je potřeba se zvlažit douškem dobrého moku. Kolem chaty Dreizinnenhütte (2445 m) se hemží lidské mraveniště. Když napnete uši, uslyšíte spleť

jazyků. Podle prádla vlajícího na šňůrách je jasné, že se zde provozovatelé nenudí. Negativním důsledkem slávy této chaty je právě její přeplněnost.
Přicházíme na terasu a hledáme volné místečko k posezení. Fronta u kiosku svědčí o tom, že si musíme na osvěžení, ještě chvíli počkat.
Z ničeho nic se uvolnil stůl po japonských turistech. Díváme se na ně a neuvěřitelné kroutíme hlavami. Oni snad vůbec nepociťují to příšerné vedro, které nás spaluje, jsou zahaleni od hlavy až k patě, i na rukou mají rukavice. Nebo se snad bojí, aby se nenakazili. Sice nevíme čím, ale budiž.

Usedáme tedy na uvolněnou lavici a užíváme si pohledu na největší symbol Dolomit na ikonickou trojici vyrůstající kolmo ze sutinových polí. Nejvyšší je prostřední Cima Grande/Große Zinne (2999 m), dále západní Cima Ovest/Westliche Zinne (2973 m) a nejnižší je Cima Piccola/Kleine Zinne (2857 m). Před námi leží rozlehlá náhorní plošina poseta zírajícími turisty na tu neuvěřitelnou přírodní krásu, která nás obklopuje. Chvíli ještě posedíme, ale už se na nás tlačí další turističtí nedočkavci. Uvolňujeme místa a popocházíme jen o kousek výš. Usedáme na lavičku posazenou pod kapličkou a opět se rozhlížíme po okolí. Pozůstatky z první války jsou v okolí dobře patrné dodnes v podobě bývalých válečných krytů, výlezů a tunelů. Třeba hned za námi vrchol Sexter Stein v sobě ukrývá sklady a tunely. Nedaleko od nás leží nenápadný oblý vrchol Monte Piana, jeden z nejstrategičtějších a nejtragičtějších vrcholů 1. světové války a místo táhlých, těžkých bojů.
Chvíli jen tak tiše sedíme a snažíme se si jen matně představit, jak tady ty kruté boje probíhaly. Milan se z ničeho nic dal do vyprávění o tomto pozoruhodném místě.

V oblasti Sextenských Dolomit probíhala horská vojenská linie od sedla Kreuzberpass přes vrchol Rotwandspitze k masívu Elferkofel a přes Oberbachernspitze na Paanternkofel. Přes sedlo Toblinger Riedl a Schwanebalpenkopf pokračovala fronta na Monte Piano a na Monte Cristallo. Asi půl roku byly o každý úsek a postavení sváděny tvrdé boje a Italové nemohli postoupit k údolním pozicím. Rakouské zásobování bylo zajištěno údolími Höhlenstein, Rienztal a Innerfeldtal, stejně tak jako údolími Fischleintal a Altsteintal. V průběhu války vstupovaly stále větší oddíly s materiálním a technickým vybavením do údolí Vordergrund. Byly zde v té době postaveny četné válečné cesty pro zásobování vojsk. Příkré svahy a skalní stěny byly místy překonávány lanovkami, přesto však musely být některé horské úseky zásobovány nosiči. Často byly ztráty následkem přírodních podmínek, kamenné a sněhové laviny, větší než na bojištích.

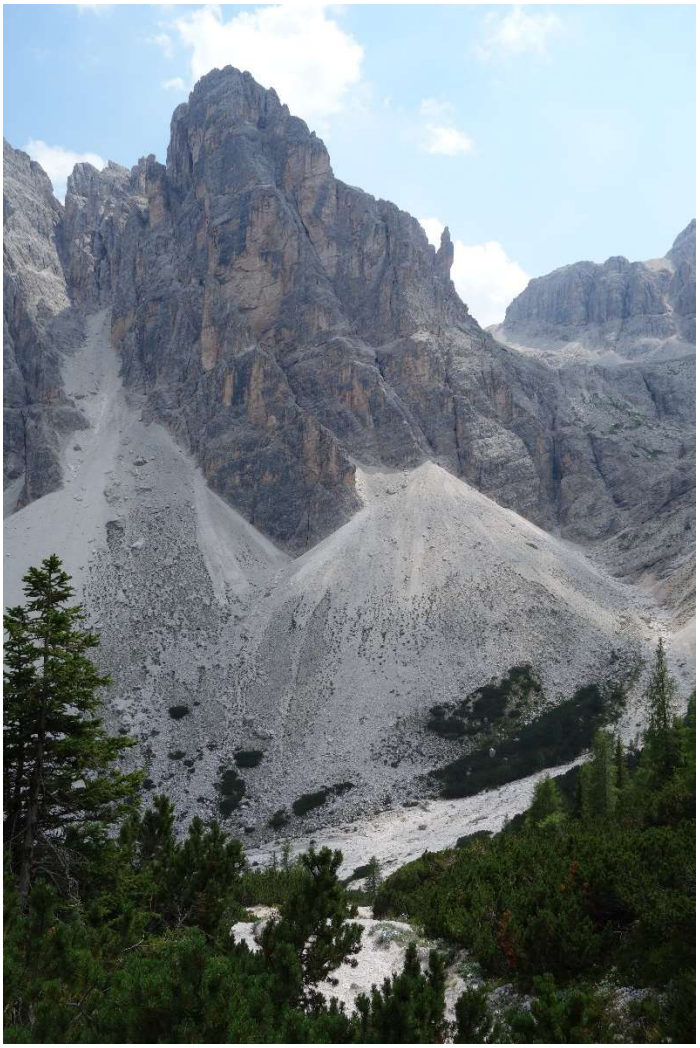

Důležité postavení v této válce měli horští vůdcové ze Sextenu. Ale také s horami obeznámení sedláci z Cadore, kteří se uplatnili jako stráž nejvyšších vrcholů a hřebenů. Během války byly zpřístupněny i do té doby neznámé úseky hor. Na konci května 1915 byl Paternkofel (2 744 m) ve skupině Drei Zinnen obsazen Italy. Známý horský vůdce a chatař na chatě Drei Zinnen Hütte Sepp Innerkofler dostal úkol prozkoumat situaci na vrcholu. Když však v noci z 3. na 4. července 1915 stoupal pod jihozápadním vrcholem Paternkofelu, byl Italy objeven a zastřelen. Obsazení Paternkofelu zůstalo však i nadále pro obě válčící strany velmi důležité. Italové mohli své pozice bránit a tak si zachovali přístup k náhorní planině okolo masívu Drei Zinnen.

Celé frontové území Sextenských Dolomit bylo rozryto následkem válečné činnosti i budováním válečných staveb, zákopy, podzemní kryty, podzemní vojenská postavení. Mohutnými skalními bloky tohoto pohoří byly s velkou námahou hloubeny tunely. Obzvlášť tvrdé byly podmínky v zimních měsících, když často prudké bouře zafoukaly frontovou linii. Boje přitom byly vedeny sněhovými tunely a velmi často při četnosti lavin docházelo rovněž k velkým obětem na životech.

I když Monte Piano byl z válečného hlediska jen nepatrný dolomitický blok, se svou náhorní plošinou byl ve válce jedním z nejdůležitějších ohnisek bojů na frontovém úseku kolem Drei Zinnen. Ovládal totiž polohu nad údolím Höhlenstein, přístupovým údolím do Toblachu a tím

také do strategického údolí Pustertal. Tato oblast byla hned na začátku války obsazena italskými horskými oddíly Alpini, ty však přitom nepostupovaly dále. Toho využila tyrolská císařská ochrana a zahájila noční útok se 180 muži. Ti měli za úkol zahnat Italy přes jižní vrchol Monte Piano zpět. Prudká dělostřelecká palba je však donutila, stáhnout se na severní vrchol.

Během následujícího válečného období byly v této oblasti po dlouhou dobu mezi oběma stranami vedeny rozhořčené boje se střídavými úspěchy. Poslední těžký bojový střet byl na konci října 1917, krátce před rozhodující bitvou o Isonzo. Počátkem listopadu 1917 opustily v rámci zpětného pohybu všechny armády Monte Piano. O rok později se rakousko-uherská vojska vzdala. Rozhořená válka od Julských Alp až ke švýcarské hranici byla ukončena. Na obou stranách zůstala otřesná bilance padlých. Mnozí z nich jsou dodnes pohřbeni v těchto horách.

Dosti bylo nostalgického vzpomínání, je potřeba posunout se dál. Cesta zpět nebude snadná. Poslední ohlédnutí za tou neutuchající krásou a hurá do údolí. Zatímco my rázujeme dolů kamenitou širokou cestou, proti nám se ještě vlečou někteří naši opozdilci. Tak si říkáme, nahoru to pro ně nebyl asi žádný med, bohužel ani dolů to nebude sranda. Budou se s tím bohužel muset poprat.

Zvolna sestupujeme vápencovou šotolinou dolů. Občas nás ještě míjí další opozdilci stoupající vzhůru. Pravděpodobně však využijí ubytování na chatě nebo sestoupí na italskou stranu. Sluníčko se pozvolna sklání za horské štíty, ale i tak jeho síla je stále intenzivní.

Po pár odšlapaných výškových metrech hledáme místo, kde sestoupit k potoku abychom se na chvíli osvěžili. Konečně se schůdné místo našlo. Ejhle, někteří nás už předběhli. Usedáme na balvany a zouváme boty. To je úleva. Nohy noříme do studené vody a chrochtáme blahem. Jak málo nám stačí ke štěstí.
Po chvíli se zvedáme a pokračujeme v sestupu. Před koncem cesty ještě zastavujeme na malé občerstvení v chatě Taslschlusshütte, kde vlastně celé to naše trápení začalo.
Odtud už to máme k busu jen kousek po krásné písčité cestě.
Jakpak se asi dnes vedlo našim áčkařům v tom parnu. Začátek měli stejný jako my. Od chaty Taslschlusshütte se však vydali k horské chatě Zsigmondyhütte ležící na skalnatém hřebeni na úpatí Zwölferkofelu v nadmořské výšce 2224 metrů. Odtud pak pokračovali k soukromé horské chatě Büllelejochhütte a dále na Dreizinenhütte.
Konečně jsme na parkovišti a dělíme se o dojmy s ostatními. Čekáme na opozdilce, ale to se nedá nic dělat. Čekání se nám protáhlo téměř do šesti hodin.
Rychle nasedat, máme ještě slíbeny nákupy v obchodě, snad nám nezavřou. A co víc dnes je náš poslední společný večer. Do kempu vjíždíme kolem půl osmé a to už je místní parkoviště téměř pusté. Čochtani už odjeli. Bereme si z busu věci, které se celý týden vozily v podpalubí a úprkem pádíme ke stanům. Čeká nás poměrně rušný večer. Trochu zkultivovat stan, aby se nám zítra lépe a rychle balilo. Uvařit večeři a hurá na poslední hlásání.
Slunce už pomalu stáhlo své krovky a nebe si ještě nepřevléklo denní háv za večerní róbu. Bereme židle a usedáme u velitelského stanu k poslednímu pokecu a závěrečnému hodnocení uplynulého týdne. Co říci na závěr. Měli jsme luxusní počasí, trasy byly úžasné a parta nadšenců ta opravdu dlouhodobě nemá chybu. Než jsme si přiťukli všemi možnými i nemožnými pohárky ptali jsme, kam nás vítr zanese příští rok. To prý je ještě v plenkách, ale v kuloárech se povídá, že to bude určitě zase zajímavé.
Dlouho jsme si povídali a pozvedali pohárky. Pomalu se večerní obloha převlékla do temně modré, a tak jsme pozorovali, jak hvězdičky jedna po druhé naskakují na jeviště. Neopakovatelný zážitek. Ten se v našich zeměpisných šířkách nedá zažít.
Tak dobrou noc.

23. 7. 2022 – sobota – Dnes jsme si trochu přispali. Žádná túra nás nečeká, vše bylo splněno. Sobota bývá pro poslední turnus vždy pracovní. Je něco po sedmé a první skřivánci již vystrčili škvírou hlavy ze stanu a hned se podivili nad barvou oblohy. Od jezera se valily těžké šedé mraky, což nevěstí nic dobrého.

Vždyť máme balit a mokré stany se sbalit nedají, jen v krajním případě. To bychom je museli po příjezdu zase postavit v tělocvičně, aby vyschly. To se nám opravdu v noci po návratu dělat moc nechce. Než jsme tuto myšlenku zatratili, začaly se údolím od jezera nést první hromy. Rušno bylo jako na střelnici. To není vůbec dobré, napadlo nás.
Čekáme, co se z toho vyklube. Za chvíli jen slyšíme plesk, plesk. To první obří kapky dopadají na kapotu našich obydlí. Je ráno osm hodin. Přemítáme, jak to divadlo může dlouho trvat. Zda máme ještě naději, že by všechno vyschlo a my balili suché stany.
Teď s tím nic nenaděláme, tak se ještě můžeme oddat blaženému spánku. Ani to se nám nepovedlo. Rychlé a studené dešťové kapky doplnily ještě kroupy. No to je nadělení. Proč

nás ta příroda tak zkouší. V mezičase jsme aspoň balili ve stanu, v tom nám nic nebránilo. Byli jsme v suchu.
Dešťová estráda trvala něco přes hodinu a potom pomalu sbalila fidlátka a posunula se pravděpodobně o údolí dál. Hned se nám hlavou začaly honit myšlenky, jak rychle by mohly stany uschnout. Ani sluníčko dlouho neotálelo a rychle se vyhouplo nahoru. Běželo nám hlavou, dnes se ti omlouváme, ale hřej, prosím hřej. A ejhle ono vyslyšelo naše prosby.
Kolem desáté bylo rozhodnuto, začíná se balit. Nejprve jsme naskládali do krabic všechny drobnosti a posléze nastal ten správný šrumec. Stany hlavně ty novější z lehčího materiálu bylo možno začít velmi pomalu balit. Pak už to šlo ráz na ráz, neboť zrzek se opravdu činil, až nám to bylo nepříjemné.
Nakonec honem naložit věci do busu a přívěsu, ještě se vykoupat a převléct do čistého. Vše je hotovo, a tak nám už zbývá jen závěrečné společné foto. 31. exoďácká sezona je za námi. Všichni se zase rozjedeme do svých domovů v různých koutech republiky a budeme se těšit ke Kloboučkovi na poslední společné setkání.
Z kempu odjíždíme něco před čtvrtou odpolední. Plánována je ještě poslední asi hodinová zastávka v historickém městečku Lienz, kterým jsme během našeho putování několikrát projížděli. Také jsme se zde zastavovali již dříve při našich předcházejících putováních Alpami.

Sjíždíme z kopce do městečka a zastavujeme před KFC, rychlé a prý osvědčené občerstvení. Někteří z nás co tento druh občerstvení nepreferujeme, se vydáváme na procházku kouzelnými uličkami města. Sužuje nás však příšerné vedro a k tomu ještě vysoká vlhkost. Teploměr ukazuje třicet pět stupňů. To nás přeci nemůže rozházet, a tak úzkou uličkou vedoucí od parkoviště vstupujeme do centra.

Středověký Lienz (673 m) má za sebou 750 let starou historii. Poprvé byl písemně doložen mezi lety 1022-29 v jedné listině jako Luenzina. Pyšní se titulem hlavní město východního Tyrolska s počtem přibližně dvanáct tisíc obyvatel.
Vzhledem ke své poloze na křižovatce údolí Drautal, Pustertal a Iseltal je celoročně vyhledávaným střediskem pro své sportovní využití v okolních horách.

Palác Lietburg na náměstí Hauptplatz

Prošli jsme si krásné historické centrum a prohlédli si aspoň zvenku symboly města zámek Liebburg na hlavním náměstí a zámek Bruck, kde je dnes muzeum města Lienz. Povšimli jsme si také starého zachovalého městského opevnění. Na více nám už nezbyl čas.
Na město se zase hnaly strašidelné černé mraky, které neslibovaly nic dobrého. Určitě nám bude líp suchým v teple busu než promoklým. Čeká nás totiž dosti dlouhá cesta domů.
Tak tak jsme těm dešťovým kapkám unikli, valily se na nás jak tsunami. Obloha byla ocelově šedá a hřmělo ze všech stran. Ještě natankovat a začneme ukrajovat kilometry.
Ujíždíme vpřed, ale mraky za sebou táhneme jako závoj.
Uháníme po námi již známé trase. Sjíždíme na Salzburg a Gmünd. Dešťové mraky potáhly celou oblast a my se jen šibalsky usmíváme, jak nám to vyšlo a utekli jsme jim. Venkovní teplota zvolna klesla. Pomalu se blížíme k mýtné bráně a kapky deště nemilosrdně smáčejí kapotu Barušky a unášejí nás do blaženého spánku. Hlavou nám prolétlo, kéž by ty mraky s námi doputovaly až k nám, co by za ně na jižní Moravě zemědělci dali.
Postupně venkovní teplota klesla na přijatelných dvacet dva stupňů a obloha se projasnila. Místy však stále trochu poprchá. Po půl deváté si děláme krátkou hygienickou přestávku a pokračujeme dál.

Něco málo po půlnoci zastavujeme v Brně u hlavního nádraží a vykládáme první účastníky. Ostatní pokračují až na veterinu.
Loučení bylo vřelé a samozřejmě dlouhé. Tak zase příští rok na viděnou přátelé horáci.

„Co se v horách naučíte do života? Stanovit si cíle, odhadnout riziko a poprat se s výzvami. Když budete pořád zůstávat ve své komfortní zóně, nebudete se moct rozvíjet.“

Magdalena Habernig